

Ке те печать, Нешо, како рудо ягне,
 Ке съ сторишъ, Нешо, како ситна пепель,
 Се'а ке до'ить, Нешо, твоя мила майка,
 А ке плачитъ, добро, до бога ке викатъ.
 Тà дойдо'а, Нешо, твои мили друшки,
 Те собра'а, добро, све во скутници-те,
 Изора'а, добро, два загона место,
 Тѣ исадї'а, добро, до свекакво цвеке,
 Рамн' босильокъ, Нешо, тà и алъ карафилъ.

297.

У кого сї погледала, дульберо!
 'Секому сї болесъ дала, назліо,
 Кому два дни, кому три дни —
 На сиромыхъ шесъ месеци, —
 Сумъ искиналъ шесъ постели, —
 Шесъ постели басмалїи, —
 Три јоргана чичикли, —

Три перници кумашли, —
 Три душега беледиї. —
 Що не дойдишъ да ме видишъ, —
 Да донесишъ понадица, —
 Лубеница отъ Струмница, —
 Сувогрозїе отъ Солуна, —
 Леблебиї отъ Софіа. —

298.

Неда седи на одар-отъ,
 Одар-отъ съ лелееше,
 Недино гърло бѣлсеше,
 Лице-то и свѣтееше,
 Очи-те и зракъ даваха.
 Левенъ Дельо стое, гледи
 Стое, гледи, пука, треска,
 На Неда веле, говоре:
 „Свали съ, Недо, отъ чардак-отъ,
 Дан' съ качамъ, дан' те свалямъ!“
 Неда веле и говоре:
 „Море Дельо, левентъ Дельо,
 Що ти ѣ жалъ, левентъ Дельо,
 Оти седамъ на чардак-отъ?“
 Дельо веле и говоре:

„Мори Недо, бѣла Недо!
 Капнало ти, бѣла Недо,
 Капнало ти бѣло лице;
 Що ти толку разбѣлело,
 На слонце-то надвелило;
 Твое лице 'се бѣлее,
 Моя душа ми съ лее.“
 Неда веле и говоре:
 „Що ти чинамъ, да ми кѣлнишъ
 Да ми кѣлнишъ мое лице?
 Немой кѣлни, левентъ Дельо,
 Немой кѣлни мое лице,
 Пойди кѣлни телялка-та
 Телялка-та Полянинска,
 Що продава драмъ бѣлило.“